

DOMSTOLENS DOM (ANDEN AFDELING)
AF 18. OKTOBER 1977 ¹

André Schertzer
mod Europa-Parlamentet

Sag 25/68

Sammendrag

Tjenestemænd — øvrige ansatte — midlertidigt ansatte — ansættelse i en stilling hos en politisk gruppe i Den europæiske parlamentariske Forsamling — kontrakt indgået på ubestemt tid — bestemmelse om opsigelsesfrist — kontraktens opsigelse — begrundelse ikke nødvendig

(Ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, ansættelsesvilkårene 11 og 47)

Den i artikel 47 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte udtrykkeligt hjemlede ensidige opsigelse af en midlertidig ansats kontrakt, indgået på ubestemt tid med opsigelsesfrist, kan ske i medfør af selve ansættelseskontrakten og kræver derfor ingen begrundelse. Som følge af dette ansættelsesforholds beskaffenhed adskil-

ler en midlertidig ansats retsstilling sig væsentligt fra den retsstilling, som en tjenestemand indtager i henhold til tjenestemandsvedtægten; særligt mangler den årsagernes lighed, der er begrundelsen og grænsen for henvisningen i artikel 11 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte til tjenestemandsvedtægtens artikel 25.

I sag 25/68

ANDRÉ SCHERTZER, forhenværende midlertidigt ansat ved Europa-Parlamentet, Cap d'Agde (Frankrig), repræsenteret af advokat Marcel Slusny, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg på advokat Ernest Arendts kontor, Centre Louvigny, 34 B/IV, rue Philippe-II,

sagsøger,

mod

EUROPA-PARLAMENTET, repræsenteret af generalsekretær Hans-Robert Nord som befuldmægtiget, bistået af advokat Alex Bonn, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på advokat Bonns kontor, 22, Côte d'Eich,

sagsøgt,

¹ — Processprog: Fransk.

angående et krav om annullation af 1) Europa-Parlamentets opsigelse af 19. september 1968 med virkning fra 16. september 1968 af sagsøgers kontrakt som midlertidigt ansat, 2) det stiltiende afslag på sagsøgers klage over brevet af 12. marts 1968, hvorved gruppen Union démocratique européenne (idag de europæiske fremskridtsdemokraters gruppe) afskedigede ham som sin generalsekretær og 3) afvisningen i brevet af 24. juli 1968 fra Europa-Parlamentets formand af at være rette adressat for sagsøgers klage,

afsiger

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af: fungerende afdelingsformand P. Pescatore, dommerne A. J. Mackenzie Stuart og A. Touffait,

generaladvokat: H. Mayras
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, søgsmålsgrunde, indsigelser og øvrige anbringender kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder

Sagsøger, André Schertzer, blev tjenestemand ved Rådet for De europæiske Fællesskaber den 1. juli 1963. Fra 1. juni 1964 virkede han som generalsekretær for gruppen »uden for grupperne«, der senere blev til gruppen Union démocratique européenne (UDE), i dag de europæiske fremskridtsdemokraters gruppe i Europa-Parlamentet.

I medfør af en ansættelseskontrakt, der blev indgået den 29. januar 1965 i henhold til ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i De europæiske Fællesskaber, og som på Europa-Parlamentets vegne blev undertegnet af Jacques Vendroux som formand for gruppen UDE, blev Schertzer indsat i stillingen med status som midlertidigt ansat på ubestemt tid i lønklasse A 3 med virkning fra 1. januar 1965.

Ved brev af 12. marts 1968, undertegnet af formanden for gruppen UDE og af Europa-Parlamentets næstformand Louis Terrenoire, meddelte gruppen UDE Schertzer, at det var blevet besluttet, at han skulle fratæde sin stilling fra samme

dato, idet han dog ville blive holdt skadesløs for det ham tilkommende opsigelsesvarsel på 3 måneder.

Den 20. maj 1968 meddelte den parlamentariske sekretær for gruppen UDE, Edmond Borocco, Europa-Parlamentets generalsekretariatet, at eftersom Schertzer af tjenstlige grunde havde været forhindret i at holde en del af den ferieperiode, som han havde til gode som følge af sin tjeneste ved gruppen UDE, var udløbet af hans ansættelseskontrakt definitivt blevet fastsat til den 16. september 1968.

Ved brev af 10. juni 1968 meddelte Europa-Parlamentets generalsekretær Borocco, at han havde taget den nye dato for udløb af Schertzers kontrakt til efterretning, selv om begrundelsen for dens forlængelse ikke syntes ham at være i overensstemmelse med artikel 4 i tjenstemandsvedtægtens bilag V.

Ligeledes den 10. juni 1968 indgav Schertzer i medfør af tjenstemandsvedtægtens artikel 90 (artikel 46 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte) en administrativ klage mod afgørelsen af 12. marts 1968 fra gruppen UDE. Klagen var adresseret til »formanden for Europa-Parlamentet og den i artikel 6 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte ved Europa-Parlamentet omhandlede myndighed«.

Ved brev af 11. juli 1968 meddelte formanden for gruppen UDE, de Lipkowski, Europa-Parlamentets generalsekretær, at Boroccos initiativ i brevet af 20. maj ikke var i overensstemmelse med UDE-gruppens beslutning, men at denne forlængelse under alle omstændigheder definitivt bragte Schertzers tilknytning til gruppen UDE til ophør.

Ved brev af 24. juli 1968 meddelte Europa-Parlamentets formand Schertzer, at hans klage af 10. juni ikke var stilet til rette adressat. Den 12. december 1962 havde Parlamentets præsidium i medfør af artikel 6 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte nemlig overdraget hver

enkelt politisk gruppe at udpege den myndighed, der skulle være beføjet til at indgå ansættelseskontrakter med gruppernes ansatte. Da gruppen Union démocratique européenne havde udpeget sin formand, var det denne, der var den myndighed, som enhver administrativ klage fra denne gruppes ansatte skulle rettes til. Europa-Parlamentets formand havde ingen myndighed til at behandle en sådan klage.

Den 19. september 1968 tilstillede generaldirektøren for Parlamentets administration Schertzer en opgørelse over de udtredelsespenge, »der tilkommer Dem på datoen for ophævelsen af Deres kontrakt som midlertidigt ansat, den 16. september 1968 om aftenen«.

II — Retsforhandlingernes forløb

Den 9. oktober har Schertzer anlagt nærværende søgsmål.

Skriftvekslingen er afviklet forskriftsmæssigt. Efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (anden afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Den 26. september 1969 indleverede sagsøger til Domstolens justitskontor visse dokumenter til støtte for sit søgsmål. Det drejede sig blandt andet om fotokopier af referater fra møder i gruppen UDE og kopi af et brev af 17. maj 1968 fra formanden for gruppen UDE, Jean de Lipkowski.

Imidlertid meddelte Europa-Parlamentet Domstolen, at den politiske gruppe UDE bestred gyldigheden af visse af disse dokumenter, og at de Lipkowski havde afvist, at brevet af 17. maj 1968 skulle stamme fra hans hånd, hvorfor formanden for Domstolens anden afdeling ved kendelse af 1. oktober 1969 bestemte, at sagsøger skulle fremlægge de pågældende dokumenter i original.

Efter at Europa-Parlamentet var fremkommet med et skriftligt indlæg vedrørende

disse dokumenter, hørte Domstolen (anden afdeling) parterne i et lukket retsmøde den 29. oktober 1969.

Efter at sagsøgeren i dette retsmøde havde forklaret, hvorfor han endnu ikke havde efterkommet kendelsen af 1. oktober 1969, besluttede Domstolen (anden afdeling) ved kendelse af 29. oktober 1969, at de omstridte akter kunne fremlægges, hvorom Europa-Parlamentet fremsatte nye bemærkninger i et indlæg af 18. november 1969.

Parterne har meddelt Domstolen (anden afdeling), dels at sagsøgeren den 3. oktober 1969 for undersøgelsesafdelingen ved Tribunal de grande instance de Paris havde indgivet anmeldelse om dokumentundertrykkelse i forbindelse med spørgsmålet om ægtheden af de Lipkowskis brev af 17. maj 1968, dels at Edmond Borocco og Raymond Triboulet, henholdsvis medlem af og formand for UDE-gruppen ved Europa-Parlamentet, hver for sig den 18. november 1969 havde anmeldt Schertzer til anklagemyndigheden ved Tribunal de grande instance de Strasbourg for eftergørelse og dokumentfalsk.

Følgelig bestemte Domstolen ved kendelse af 3. december 1969 at udsætte sagens behandling til videre behandling efter Domstolens nærmere beslutning, og at parterne skulle fremsende de retsafgørelser, der måtte blive truffet som følge af deres anmeldelser.

Ved endnu en kendelse af 3. december 1969 besluttede Domstolen (anden afdeling) at udsætte afgørelsen vedrørende sagsøgers begæring af 1. oktober 1969 om fri proces.

Efter at sagsøger den 30. august 1976 havde meddelt Domstolen, at han fortsat ønskede sagen behandlet, besluttede Domstolen (anden afdeling) at genoptage den mundtlige forhandling. Dette retsmøde blev gentagne gange udsat.

Den 27. januar 1977 fremsendte sagsøger til Domstolen en kendelse af 6. novem-

ber 1970 fra undersøgelsesafdelingen ved Tribunal de grande instance de Strasbourg, hvori det anførtes, at der ikke var fundet grundlag for at rejse tiltale mod sagsøger for eftergørelse af private dokumenter eller dokumentfalsk.

Efter at Domstolen (anden afdeling) den 27. januar og 12. april 1977 havde fået forelagt nye oplysninger og dokumenter, besluttede den ved kendelse af 28. april 1977 at yde sagsøger fri proces.

III — Parternes påstande

Sagsøgers påstand i stævningen kan i det væsentlige gengives således:

- a) principalt: beslutningen af 19. september 1968, hvorved hans kontrakt som midlertidigt ansat blev opsagt pr. 16. september 1968, annulleres;
- b) subsidiært:
  - opsigelsen i brevet af 12. marts 1968 annulleres på grund af inkompetence, formelle mangler og magtfordrejning;
  - sagsøgte skal anerkende, at kontrakten som midlertidigt ansat af 29. januar 1965 stadig skal have retsvirkninger;
- c) sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger;
- d) sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren 1 FB som symbolsk godtgørelse for den påførte ideelle skade.

Europa-Parlamentet har i svarskriftet nedlagt følgende påstand:

- a) afvisning;
- b) subsidiært: frifindelse;
- c) spørgsmålet om sagsomkostningerne afgøres efter de herom gældende regler.

Sagsøger har i replikken nedlagt følgende påstand:

- a) principalt:
  - afgørelsen af, om de i stævningen som sagsøgte nr. 2 og sagsøgte nr. 3 anførte er rette sagsøgte, overlades til Domstolens skøn;
  - sagsøgtets afvisningspåstand tages ikke til følge;

- der gives sagsøger medhold i de tidligere af ham nedlagte påstande;
- b) subsidiært og for så vidt som nødvendigt:

— det tages til efterretning, at sagsøger ved hjælp af vidner, bl.a. ved afhøring af gruppen UDE's parlamentariske sekretær og kasserer, Borocco, tilbyder at godtgøre følgende forhold:

1. under sagsøgers uofficielle kontakter med gruppen i maj 1968 fik han udtrykkeligt forsikring om, at opsigelsen af 12. marts 1968 var at betragte som udsat, og at hans ansættelseskontrakt følgelig var blevet forlænget på ubestemt tid;
2. denne annullation og kontraktforlængelse var imidlertid ikke blevet bragt til institutionens kundskab før senere og senest september 1968;
3. inden denne officielle meddelelse nåede frem, var kontrakten foreløbigt blevet forlænget for en begrænset periode, der udløb den 16. september 1968; dette var det egentlige indhold af Boroccos brev af 20. maj 1968.

Europa-Parlamentet har i duplikken nedlagt følgende påstand:

- a) sagsøgers anbringender, påstande og bevisstilbud tages ikke til følge;
- b) der gives sagsøgte medhold i de i svarskriftet nedlagte påstande.

IV — Parternes anbringender under skriftvekslingen

A — Vedrørende formaliteten

1. Vedrørende spørgsmålet, hvem der er rette sagsøgte

Europa-Parlamentet har anført, at den myndighed, der omhandles i artikel 6 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, i nærværende tilfælde formanden for UDE-gruppen, ikke kan inddrages i en

retssag. Det samme gælder for den politiske gruppe, UDE, der i øvrigt heller ikke har retsevne. Den eneste sagsøgte, der her kan være tale om, er Europa-Parlamentet.

Sagsøgeren har herved ønsket at overlade afgørelsen til Domstolens skøn og har henvist til dommen af 9. juni 1964 i de forenede sager 79 og 82/63 (Jean Reynier og Piero Erba mod Kommissionen; Sml. 1954-1964, s. 489). I denne dom statuere- des, at kompetencen til at repræsentere administrationen i retssager med de ansatte tilkommer ansættelsesmyndigheden, der i forhold til de ansatte har en arbejdsgivers beføjelser.

2. Vedrørende sagens genstand

Europa-Parlamentet har anført, at dets brev af 19. september 1968 ikke er en beslutning, der kan anfægtes. Ved dette brev blev der blot givet sagsøger en simpel opgørelse over de ham tilkommende udtrædelsespenge som et led i opsigelsen af hans kontrakt den 12. marts 1968, således som denne opsigelse var blevet suppleret af Boroccos brev af 20. maj 1968. For så vidt søgsmålet derfor er rettet mod brevet af 19. september 1968, må det afvises.

Med hensyn til den angivne, stiltiende afvisning af sagsøgers klage af 10. juni 1968 så er det udtrykkelige svar fra Parlamentets formand af 24. juli 1968 til hinder for, at der kan tales om tavshed fra administrationens side.

Når sagsøger hævder, at opsigelsen ifølge brevet fra gruppen UDE af 12. marts 1968 var behæftet med inkompetence, måtte han nødvendigvis mene, at det var Parlamentets formand, der var den i artikel 6 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte omhandlede myndighed. Den administrative klage var altså ikke stilet til rette myndighed.

Sagsøger havde faktisk fremført klagepunkter mod opsigelsen i brevet af 12. marts 1968.

Sagsøger har bestridt, at Parlamentets brev af 19. september 1968 blot er en gennemførelse af en tidligere afgørelse.

Hvis Parlamentets formand, som anført i brevet af 24. juli 1968, skulle være inkompetent, så følger det heraf, at den i artikel 6 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte omhandlede myndighed, der også var adressat for den administrative klage af 10. juni 1968, har været tavs i over 2 måneder. Den af denne tavshed følgende stiltiende afvisning kan således gøres til genstand for et sagsanlæg. Hvis derimod Parlamentets formand var kompetent, så kan brevet af 24. juli ikke betragtes som en realitetsbesvarelse af klagen, og administrationens tavshed må forlænges ud over denne dato.

Brevet fra Parlamentets formand af 24. juli 1968 anfægtes dog for det tilfælde, at det skulle blive anset for en besvarelse af klagen.

Søgsmålet er ikke rettet mod opsigelsen af 12. marts 1968 men mod den stiltiende afvisning af klagen over opsigelsen.

3. Vedrørende fristen for sagsanlæg

Europa-Parlamentet har anført, at sagen er anlagt for sent i det omfang, den er rettet mod brevet fra Parlamentets formand af 24. juli 1968. Fristen på 2 måneder, regnet fra datoen for afvisningen af den administrative klage, udløb den 24. eller i hvert fald den 26. september 1968.

Sagsøger har anført, at administrationen ikke har besvaret hans administrative klage af 10. juni 1968, og at hans sag, anlagt den 9. oktober 1968 som følge af denne tavshed, er rettidig. Hvis det skulle antages, at brevet fra Europa-Parlamentets formand må betragtes som en udtrykkelig realitetsafgørelse af klagen, vil sagen også kunne tages under realitetsspændelse, idet tremåneders fristen blev afbrudt som følge af den administrative klages indgivelse og ikke udløb før den 24. oktober 1968.

4. Vedrørende sagsøgers adfærd

Europa-Parlamentet har anført, at sagen bør afvises under ét, idet *sagsøger* efterfølgende har godkendt opsigelsen. I et brev af 21. maj 1968 havde *sagsøger* meddelt, at han tog til efterretning, at opsigelsen blev udsat til september, og han havde som følge heraf bl.a. oplyst Parlamentet om, på hvilken bankkonto hans udtrædelsespenge skulle indsættes. *Sagsøgers* adfærd kan kun fortolkes som et gyldigt samtykke til de beslutninger, der blev truffet i forbindelse med hans ansættelsesforholds ophør.

Sagsøger har anført, en offentlig ansats senere efterfølgende godkendelse i kraft af sin adfærd kun kan godtages under iagttagelse af den allerstørste agtpågivenhed. Han havde set sig tvunget til at besvare Europa-Parlamentets anmodninger om oplysninger, dels af simpel høflighed, dels for ikke at pådrage sig disciplinært ansvar.

B — Vedrørende realiteten

Anbringender vedrørende skrivelsen af 19. september 1968

1. Krænkelser af vedtægtens forskrifter

Sagsøger har anført, at Europa-Parlamentet ved i skrivelsen af 19. september fra administrationens generaldirektør at fastsætte den 16. september som datoen for ansættelsesforholdets ophør har givet udtryk for, at det ikke tillagde brevet af 12. marts 1968 fra gruppen UDE nogen virkning. Ansættelseskontrakten blev således opsagt, uden at dens opsigelsesvarsel på 3 måneder blev respekteret. Denne opsigelse er ugyldig, idet den er i strid med artikel 47, stk. 2, 2. afsnit, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, jf. artikel 4, stk. 2, i tjenestemandsvedtægtens bilag V.

Under sine uofficielle kontakter i maj 1968 med medlemmer af gruppen UDE havde *sagsøger* modtaget så bestemte tilsikringer, at han sluttede, at gruppen

havde udskudt beslutningen af 12. marts 1968. Han har i så henseende tilbudt vidnebevis (jf. ovenfor under III — parternes påstande, nr. 3 litra b)).

Europa-Parlamentet har hertil anført, at forlængelsen af sagsøgerens kontrakt på ingen måde anfægtede gyldigheden af opsigelsen af 12. marts 1968.

Boroccos brev af 20. maj 1968 havde kun det formål at sørge for, at sagsøger ikke mistede de rettigheder, han havde som følge af sin uudnyttede ferie. Det er uden betydning, at den kompensation, sagsøger herved fik, ikke fuldstændigt gik efter reglen i artikel 4, stk. 2, i vedtægtens bilag V, eftersom sagsøgeren ikke kan have nogen interesse i at påberåbe sig en tilsidesættelse af reglerne, når han herved fik en større fordel, end der ville følge af en direkte anvendelse af vedtægten. Under alle omstændigheder har sagsøger ikke anfægtet skrivelsen af 20 maj 1968.

Sagsøgers bevilgning, der første gang blev fremsat i replikken uden nogen begrundelse for, hvorfor det fremkom så sent, kan ikke tages til følge.

I øvrigt kunne opsigelsen af 12. marts 1968 kun annulleres skriftligt, hvilket sagsøger havde samtykket i. Endvidere havde Borocco bestridt de løfter, som sagsøger havde henvist til, og under alle omstændigheder havde Borocco ikke haft bemyndigelse til at træffe en beslutning på gruppens vegne. Gruppen selv havde afvist en formel benægtelse af sagsøgers klagepunkter. Bevilgningen er altså heller ikke relevant.

Det ville være uforståeligt, hvis Parlamentets administration i skrivelsen af 19. september 1968 til sagsøgeren ikke havde haft til hensigt at gennemføre afskedigelsen af 12. marts 1968, som den havde kendskab til, men derimod at fremsætte en ny erklæring, der trådte i stedet for den tidligere, påståede annullation, når denne annullation ikke var blevet bragt til Parlamentets kendskab.

Selv om det endog blev antaget, at sagsøgers ansættelsesforhold blev bragt til ophør ved brevet af 19. september 1968, så ville tvisten dog alene vedrøre den aftalte opsigelsesfrist, idet opsigelsen derimod stadig ville være gyldig. Nærværende søgsmål vil altså i det højeste kunne dreje sig om tilkendelse af en godtgørelse herfor.

2. Manglende begrundelse

Sagsøger har anført, at skrivelsen af 19. september 1968 ikke var begrundet, hvorfor der foreligger en overtrædelse af artikel 11 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, jf. artikel 25 i vedtægten.

Europa-Parlamentet har anført, at dets bemærkninger til det første anbringende gør sagsøgerens klagepunkt med hensyn til begrundelsen uden genstand.

Anbringender vedrørende beslutningen af 12. marts 1968

Såfremt det må antages, at opsigelsesfristen på 3 måneder, der ellers ville udløbe den 12. juni 1968, var blevet gyldigt forlænget indtil 16. september 1968, har sagsøger fremsat de i det følgende nævnte klagepunkter mod opsigelsesbrevet af 12. marts 1968.

1. Inkompetence

Sagsøger har anført, at hvis opsigelsen af 12. marts 1968 skulle have haft retsvirkninger, så havde den måttet undertegnes af ansættelsesmyndigheden på vegne Europa-Parlamentet og ikke af formanden for en politisk gruppe. Selv om en af Parlamentets otte næstformænd, der selv var medlem af UDE-gruppen, havde kontraseret opsigelsen, kan dette ikke forpligte institutionen.

UDE-gruppen har aldrig udpeget en ansættelsesmyndighed. Derfor kunne ansættelseskontrakten kun gyldigt opsiges af de forskriftsmæssige repræsentanter for institutionen selv.

I ansættelseskontrakten havde formanden for UDE-gruppen udtrykkeligt handlet »på vegne Europa-Parlamentet«. Derimod var opsigelsen ikke sket i Parlamentets navn og på Parlamentets vegne.

Der kræves altid en beslutning fra institutionen, før en midlertidig ansats kontrakt kan opsiges, også selv om den i artikel 6 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte omhandlede myndighed er blevet forskriftsmæssigt udpeget.

Europa-Parlamentet har gjort gældende, at den rette myndighed, både hvad angår kontraktens indgåelse som dens ophør, var formanden for UDE-gruppen.

Det fremgår forudsætningsvis af en beslutning af 12. december 1962, i medfør af hvilken det blev overdraget hver enkelt politisk gruppe at udpege den myndighed, der skulle have beføjelse til at indgå ansættelseskontrakter, at beføjelsen til at ophæve disse kontrakter også er blevet overdraget til de politiske grupper. Parlamentets vedtægtsmæssige repræsentanter har altså ikke haft kompetence i så henseende. Gruppen UDE har helt klart besluttet, at den skulle repræsenteres af sin formand »i et hvilket som helst arbejdsforhold«. Denne beslutning var dog aldrig blevet nedfældet skriftligt, fordi der aldrig var blevet taget referat fra UDE-gruppens møder.

Selv om det antages, at der ikke var sket nogen formel udpegelse af en kompetent myndighed, måtte gruppen UDE kunne udøve sine beføjelser i personalemæssig henseende ved den myndighed, som normalt repræsenterer den.

Den anfægtede beslutning var vedtaget i Europa-Parlamentets navn og på dettes vegne. I retlig henseende kan man ikke se bort fra den beslutning, der overdrog de politiske grupper beføjelsen til at ansætte deres midlertidigt ansatte.

2. Manglende begrundelse

Sagsøgeren har anført, at opsigelsen af 12. marts 1968 ikke var begrundet, hvilket er

i strid med vedtægtens artikel 25 og artikel 11 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte.

Europa-Parlamentet har anført, at en opsigelse af en midlertidigt ansats kontrakt på ubestemt tid ikke kræver anden begrundelse end en henvisning til opsigelsesvarslet.

3. Magtfordrejning

Sagsøger har anført, at beslutningen af 12. marts 1968 ikke var truffet af tjenstlige grunde. Det fremgår af et brev af 14. april 1967 fra Terrenoire, at stillingen som generalsekretær for UDE-gruppen »skal reserveres til en af vore kolleger, der ikke er blevet genvalgt«.

Ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte ved Fællesskaberne sonderer ikke mellem politiske og administrative ansættelser. Alle midlertidigt ansatte ved institutionen må være omfattet af én og samme ordning. Det er især i strid med artikel 12, stk. 1 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, at sagsøger blev udskiftet.

Hvad angår det tillidsforhold, der må være mellem sekretæren for en politisk gruppe og selve gruppen, fremgår det af et referat fra et møde i Paris den 24. april 1967, at sagsøger i så henseende har fået en særdeles positiv bedømmelse fra UDE-gruppens side.

Europa-Parlamentet har anført, at i henhold til artikel 47, stk. 2 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte er institutionen berettiget til at opsiges en midlertidigt ansats kontrakt på den ene betingelse, at opsigelsesvarslet overholdes. De ansatte i de politiske grupper udvælges efter særlige kriterier og befinder sig derfor i en situation, der adskiller dem fra de andre midlertidigt ansatte. Dette er grunden til, at sagsøger, der var tjenestemand i lønklasse B 2 ved Rådet, kunne gøre et springavance til en A 3-stilling på løntrin 4. Modstykket er nødvendigvis en vis usikkerhed i stillingen.

Hvad angår Terrenoires brev af 14. april 1967, er det tilstrækkeligt at konstatere, at det ikke fik nogen virkning, idet opsigelsen først skete omtrent et år senere, den 12. marts 1968.

Europa-Parlamentet skulle ikke og har heller ikke undersøgt de grunde, der lå bag UDE-gruppens beslutning om at opsiges sagsøgers kontrakt.

Med hensyn til referatet fra UDE-gruppens møde den 24. april 1967, som sagsøger har henvist til, har UDE-gruppen formelt bekræftet, at den aldrig har ladet udfærdige og således heller ikke har godkendt mødereferater i den periode, hvor sagsøger var generalsekretær. Under et møde i gruppen i Paris i april 1967 havde der alene været tale om, at man ikke ville beholde sagsøger, indtil han kunne overtages af Europa-Parlamentets generalsekretariat efter en intern udvælgelsesprøve.

4. Skjult sanktion

Sagsøger har anført, at opsigelsen af 12. marts 1968 i virkeligheden er en skjult sanktion, idet det blev forbudt ham at arbejde i opsigelsesperioden.

Europa-Parlamentet har hertil anført, at der var tale om en fordel, som man gav den ansatte, for at det skulle være lettere

for ham at finde en ny stilling. På grund af sagsøgers særlige stilling måtte det i øvrigt også være tilladt for den politiske gruppe, han arbejdede for, at frigøre sig for ham øjeblikkeligt.

Anbringender vedrørende skrivelsen af 24. juli 1968.

Sagsøger har på ny anført, at Europa-Parlamentets formand var beføjet til at træffe realitetsafgørelse af hans klage af 10. juni 1968. Selv om han skulle have ment sig inkompetent, burde han have videregivet den administrative klage til rette myndighed. En simpel tilbagesendelse er i strid med forskrifterne.

Europa-Parlamentet har bestridt, at det skulle være undergivet en sådan regel. Dets formand var på ingen måde forpligtet til at videresende sagsøgerens klage til den kompetente myndighed. Efter svaret den 24. juli 1968 var det sagsøger selv, der skulle rette sin klage til de myndigheder, der var angivet i formandens brev.

V — Den mundtlige forhandling

Parterne har afgivet mundtligt indlæg i retsmødet den 9. juni 1977.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 22. september 1977.

Præmisser

- 1 Ved sag anlagt den 9. oktober 1968 har sagsøger nedlagt påstand om annullation af den beslutning, hvorved gruppen Union démocratique européenne (UDE) i Europa-Parlamentet afskedigede ham fra stillingen som gruppens generalsekretær.

Vedrørende retsforhandlingernes forløb

- 2 Efter skriftvekslingen oplyste sagsøger den 26. september 1969, at han var i besiddelse af en samling nye dokumenter vedrørende tvisten med UDE-gruppen;

- 3 ved kendelser af henholdsvis 1. og 29. oktober 1969 gav Domstolen tilladelse til, at disse dokumenter blev fremlagt, uden præjudice for sagsøgtes rettigheder, og uden stillingtagen til, om disse dokumenter, hvoraf nogle indhold var bestridt, kunne lægges til grund og anses for ægte, og hvilken betydning der skulle tillægges dem for sagen;
- 4 kort tid efter blev det meddelt Domstolen, at sagsøger i forbindelse med disse dokumenter havde indgivet anmeldelse for dokumentundertrykkelse til Tribunal de grande instance de Paris, medens to medlemmer af Europa-Parlamentet, der tilhørte gruppen UDE, havde anmeldt sagsøgeren til Tribunal de grande instance de Strasbourg for eftergørelse og dokumentfalsk;
- 5 i betragtning af de nævnte anmeldelsers sammenhæng med retssagen besluttede Domstolen ved kendelse af 3. december 1969 at udsætte sagens behandling, indtil der var truffet afgørelse vedrørende anmeldelserne;
- 6 da Domstolen igennem et længere tidsrum intet havde hørt om de nationale sagers udfald, meddelte den ved brev af 14. november 1975 sagsøgeren, at den havde til hensigt at slette sagen af registret, og den fastsatte en frist, inden for hvilken parterne kunne fremkomme med deres eventuelle bemærkninger;
- 7 sagsøgeren svarede på denne henvendelse, at han ønskede at fortsætte sagen ved Domstolen, og oplyste senere, at anmeldelsen mod ham til Tribunal de grande instance de Strasbourg var blevet henlagt;
- 8 derimod var han ikke i stand til at oplyse noget om, hvilke følger den af ham indgivne anmeldelse til Tribunal de grande instance de Paris havde fået;
- 9 efter en gennemgang af de skriftlige indlæg fandt den mundtlige forhandling sted i retsmødet den 9. juni 1977, og efter at generaladvokaten var hørt, blev sagen optaget til dom.

Vedrørende sagens genstand og formaliteten

- 10 Ved brev af 12. marts 1968 underskrevet af formanden og et medlem af gruppen UDE blev det meddelt sagsøgeren, at gruppen havde besluttet at afske-

dige ham fra den stilling, han havde haft i medfør af sin ansættelseskontrakt af 29. januar 1965;

- 11 i samme brev anførtes, at sagsøgeren uanset den ham tilkommende opsigelsesfrist på tre måneder, regnet fra afskedigelsens meddelelse, var fritaget for tjeneste, men at hans vederlag for disse tre måneder ville blive udbetalt ham;
- 12 den 10. juni 1968 indgav sagsøger i medfør af artikel 46 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne og artikel 90 i tjenestemandsvedtægten til formanden for Europa-Parlamentet en administrativ klage over skrivelsen af 12. marts 1968;
- 13 ved brev af 24. juli 1968 meddelte formanden sagsøgeren, at han ikke var rette adressat for sagsøgers klage, idet Parlamentets præsidium ved en beslutning af 12. december 1962 havde overdraget hver politisk gruppe at udpege den myndighed, der skulle være beføjet til at indgå ansættelseskontrakter med gruppens ansatte, hvorfor sagsøgers klage burde have været rettet til denne gruppes formand;
- 14 på samme tid henvendte UDE-gruppen sig til Europa-Parlamentets generalsekretær for at få ansættelseskontraktens ophør udsat til den 16. september 1968, idet det havde vist sig, at sagsøger af tjenstlige grunde ikke havde været i stand til fuldt ud at udnytte den ham tilkommende ferie;
- 15 ved brev af 10. juni 1968 stilet til UDE-gruppens parlamentariske sekretær meddelte Europa-Parlamentets generalsekretær, at han havde taget den nye dato for ansættelseskontraktens ophør til efterretning og ville handle i overensstemmelse hermed, uanset han var i tvivl om, hvorvidt denne forlængelse var i overensstemmelse med vedtægtens forskrifter;
- 16 som en følge heraf sendte Europa-Parlamentets generaldirektør for administrationen den 19. september 1968 sagsøgeren en opgørelse over de udtrædelsespenge, der tilkom ham på datoen for kontraktens ophør den 16. september 1968.
- 17 Sagsøger har principalt nedlagt påstand om annullation af den beslutning, der er indeholdt i brevet fra administrationens generaldirektør den 19. september

1968, subsidiært om annullation af den stiltiende afvisning af den klage, sagsøger den 10. juni 1968 indgav til Europa-Parlamentets formand over opsigelsen af 12. marts 1968;

- 18 Europa-Parlamentet har anført, at den relevante beslutning er opsigelsen af 12. marts 1968, hvorfor det har påstået sagen afvist som for sent anlagt.
- 19 Selv om det ganske vist er opsigelsesskrivelsen af 12. marts 1968 fra gruppen UDE, der alene skal betragtes som sagens genstand, kan det ikke komme sagsøger til skade, at sagen er anlagt efter fristens udløb, når henses til de vanskeligheder, der frembød sig for ham med hensyn til at identificere den myndighed, som hans klage skulle rettes til, og den usikkerhed angående opsigelsesperiodens varighed, der opstod som følge af den forlængelse af hans ansættelse, som gruppen UDE anmodede om, og som blev bevilget af Parlamentets generalsekretær;
- 20 under disse omstændigheder må det lægges til grund, at den mod den forkerte myndighed rettede klage af 10. juni 1968 på ny har fået søgsmålsfristen til at løbe;
- 21 sagen vil derfor være at tage under realitetsbehandling.

Vedrørende realiteten

- 22 Sagsøger har i det væsentlige fremsat fire anbringender, nemlig at den myndighed, der afskedigede ham, var inkompetent, at vedtægtens forskrifter er blevet tilsidesat, at den for ham truffede beslutning ikke var begrundet, og endelig, at der har foreligget magtfordrejning.
- 23 Ved vurderingen af disse anbringender må det tages i betragtning, at grundlaget for sagsøgers tilknytning til den sagsøgte institution og hans direkte arbejdsgiver, gruppen UDE, er en »kontrakt om ansættelse som midlertidigt ansat«, indgået den 29. januar 1965 mellem sagsøgeren og formanden for gruppen UDE, der handlede i Europa-Parlamentets navn;
- 24 ifølge denne kontrakt blev sagsøger ansat »i henhold til ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne med status som *midlertidigt ansat*« og indplaceret i lønklasse 3 i kategori A;

- 25 kontrakten blev indgået »for ubestemt tid« med mulighed for opsigelse inden for en frist, der — bortset fra de tilfælde, der er omhandlet i artiklerne 48, 49 og 50 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, hvorefter opsigelse kan ske øjeblikkeligt — blev fastsat til tre måneder for arbejdsgiverens vedkommende og til en måned for den ansatte.

Vedrørende anbringendet om inkompetence

- 26 Sagsøgeren har anført, at opsigelsesskrivelsen af 12. marts 1968 ikke har retsvirkninger, eftersom den skulle have været underskrevet af ansættelsesmyndigheden i Parlamentets navn og ikke af formanden for en politisk gruppe, hvilket så meget desto mere følger af, at hans ansættelseskontrakt i sin tid var blevet undertegnet af formanden for gruppen UDE »for Europa-Parlamentet«.
- 27 Det er ikke blevet bestridt, at Parlamentets præsidium den 12. december 1962 overdrog beføjelsen til at indgå og opsiges ansættelseskontrakter til de politiske grupper, hvad angår det personale, der blev stillet til deres rådighed;
- 28 sagsøger kan derfor ikke med rette bestride, at formanden for UDE-gruppen var beføjet til at opsiges en kontrakt, som var indgået af en af hans forgængere i samme egenskab;
- 29 dette anbringende kan derfor ikke tages til følge.

Vedrørende anbringendet om krænkelse af vedtægtens forskrifter

- 30 Sagsøgeren har anført, at der, efter at hans kontrakt var blevet forlænget efter opsigelsen af 12. marts 1968, ikke var blevet givet ham et nyt opsigelsesvarsel, hvorfor artikel 47 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte er blevet tilside-sat, idet denne artikels stykke 2 bestemmer, at for kontrakter på ubestemt tid ophører ansættelsesforholdet først ved udløbet af den opsigelsesfrist, der er fastsat i kontrakten.
- 31 Det fremgår utvetydigt af opsigelsesskrivelsen af 12. marts 1968, at gruppen UDE ønskede definitivt at bringe sagsøgers ansættelse til ophør;

- 32 dette ønske bekræftes af den omstændighed, at sagsøger med øjeblikkelig virkning blev fritaget for tjeneste frem til opsigelsesfristens udløb;
- 33 de foranstaltninger, som gruppen UDE traf for af hensyn til sagsøger at få forlænget hans lønberettigende periode uden aktiv tjeneste, kan ikke betragtes som en tilbagekaldelse af en formelt gennemført afskedigelse;
- 34 dette anbringende kan derfor ikke tages til følge.

Vedrørende den manglende begrundelse

- 35 Sagsøger har gjort gældende, at opsigelsesskrivelsen af 12. marts 1968 ikke angiver nogen grund til afskedigelsen;
- 36 sagsøger har anført, at denne afgørelse derfor er i strid med tjenestemandsvedtægtens artikel 25, stk. 2, 2. punktum, hvorefter »enhver afgørelse, der indebærer et klagepunkt, skal begrundes«, idet sagsøger herved har henvist til artikel 11, stk. 1 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, hvori det hedder, at »bestemmelserne i artiklerne 11-26 i vedtægten om tjenestemændenes rettigheder og pligter finder tilsvarende anvendelse ...«;
- 37 sagsøger har i denne forbindelse endvidere henvist til den beskrivelse af ansættelsesvilkårene, som Domstolen gav ved dom af 15. juli 1960; sag 43, 45 og 48/59, von Lachmüller m.fl., samt dom af 16. december 1960; sag 44/59, Fiddelaar (Sml. 1954-1964, henholdsvis s. 199 og s. 203).
- 38 Artikel 47 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte bestemmer, at ansættelsesforholdet for en midlertidigt ansat ophører på det tidspunkt, der er fastsat i kontrakten, når det drejer sig om kontrakter på bestemt tid, og for kontrakter på ubestemt tid ved udløbet af den opsigelsesfrist, der er fastsat i kontrakten;
- 39 den ensidige opsigelse af ansættelsesforholdet, hvortil der udtrykkelig er hjemmel i den nævnte bestemmelse, og som sagsøger desuden anerkendte, da han blev ansat, kunne ske i medfør af selve ansættelseskontrakten og kræver derfor ingen begrundelse;

- 40 som følge af dette ansættelsesforholds beskaffenhed adskiller sagsøgers retsstilling sig væsentligt fra den retsstilling, som en tjenestemand har i henhold til tjenstemandsvedtægten, hvorfor der mangler den årsagernes lighed, som er begrundelsen og grænsen for henvisningen til visse vedtægtsbestemmelser i artikel 11 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte;
- 41 denne retlige vurdering kan ikke anfægtes af henvisninger til perioden »for vedtægten«, hvor ansættelse skete efter typekontrakter indeholdende regler, som senere skulle nedfældes i vedtægten;
- 42 sådanne henvisninger er altså uden betydning, eftersom det drejer sig om en vurdering af retsstillingen for en ansat med en særlig opgave af i det væsentlige politisk beskaffenhed, som omhandlet i artikel 2, litra c), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte.

Vedrørende anbringendet om magtfordrejning

- 43 Sagsøgeren har endelig anført en række betragtninger for at godtgøre, at hans afskedigelse ikke skulle være sket af tjenstlige grunde men udgjorde en »skjult sanktion« imod ham;
- 44 sagsøger har herved gjort gældende, at på trods af rosede omtale af hans arbejde, dels i referater fra møder i gruppen UDE dels i visse dokumenter, der skulle være tilsendt ham, var den afgørende årsag til hans afskedigelse at fremskaffe en stilling til et parlamentsmedlem, der var medlem af samme gruppe, men som ikke havde opnået genvalg.
- 45 Ved sin accept af en stilling med helt særegne karakteristika, i nærværende tilfælde stillingen som generalsekretær for en politisk gruppe, burde sagsøger have gjort sig de politiske faktorer og usikkerhedsmomenter klart, som gjorde sig gældende såvel ved hans ansættelse som ved hans senere afskedigelse;
- 46 de af sagsøger rejste klagepunkter mod hans tidligere arbejdsgiver giver intet grundlag for at antage, at den gruppe, han arbejdede for, på nogen måde skulle have begået kontraktsbrud i forhold til ham;

47 derfor kan afskedigelsen af sagsøger heller ikke betegnes som en »skjult sanktion«, idet afskedigelsen blot er sket i medfør af en kontraktmæssig rettighed, som parterne forbeholdt sig, da ansættelseskontrakten blev afsluttet;

48 dette anbringende kan derfor ikke tages til følge.

49 Det fremgår af samtlige anførte grunde, at Europa-Parlamentet bør frifindes såvel for påstanden om annullation af afskedigelsen i henhold til brevet af 12. marts 1968 som for kravet om erstatning for ideel skade.

Vedrørende sagsomkostningerne

50 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2 skal den part, der ikke får medhold, afholde sagens omkostninger;

51 sagsøger har ikke fået medhold;

52 i henhold til procesreglementets artikel 70 skal institutionerne imidlertid selv afholde deres egne omkostninger i sager, der er anlagt af Fællesskabernes ansatte.

53 Ved kendelse af 28. april 1977 har Domstolen (anden afdeling) bevilget sagsøger fri proces;

54 i medfør af procesreglementets artikel 76, stk. 5 bestemmes, at Domstolens kasse holdes skadesløs for det beløb, som den har lagt ud i anledning af, at der er bevilget fri proces.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1. Europa-Parlamentet frifindes.

2. Ingen af parterne betaler omkostninger til den anden part.

Sagsøger godtgør Domstolen det beløb, som den har udlagt i anledning af den bevilgede fri proces.

Pescatore

Mackenzie Stuart

Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. oktober 1977.

A. Van Houtte

P. Pescatore

Justitssekretær

Fungerende formand for anden afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 22. SEPTEMBER 1977¹

Høje Ret.

André Schertzer blev ansat ved De europæiske Fællesskabers Ministerråd den 1. juli 1963 i lønklasse B 2, 3. løntrin.

Den 1. juni 1964 blev han af Ministerrådet udstationeret til Europa-Parlamentet som generalsekretær for den politiske gruppe, »uden for grupperne«, der senere blev til Union démocratique européenne.

Da der ikke var nogen stilling på budgettet, fik han først en kontrakt som hjælpeansat og blev derefter midlertidigt ansat den 1. januar 1965 i henhold til en kontrakt, undertegnet af gruppens formand, og blev herved indplaceret i lønklasse A 3, 4. løntrin.

Dette vil sige, at han udskiftede en tjenestemandsstilling med alle de heraf følgende trykingsgarantier med en usik-

ker ansættelse, idet hans kontrakt som midlertidigt ansat i medfør af ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte kunne bringes til ophør når som helst med et opsigelsesvarsel på tre måneder. Til gengæld rykkede han betydeligt op i lønklasserne, idet han uden udvælgelsesprøve gik fra kategori B til kategori A.

Risikoen, der således var forbundet med hans nye stilling, forhindrede ham dog ikke i at bryde broerne til Ministerrådet, hvorfra han blot var udstationeret, og han søgte om afsked som tjenestemand den 10. oktober 1966.

Herved gik det ham ilde. For allerede i april 1967 tilkendegav formanden for gruppen Union démocratique européenne over for Schertzer, at man havde til hensigt at opsiges hans kontrakt med en frist på tre måneder. Imidlertid blev opsigelsen ikke gennemført denne gang, og Schertzer beholdt sin stilling.

¹ — Oversat fra fransk.